
K N Y G A ***Petras Vaičiūnas**

Ak, knyga,
Kiek žydinčios saulės, bemiegių nakčių,
Kiek meilės žmonijai be saiko ir masto,
Kiek žemės svajonių, širdies paslapčių,
Kiek sielos, kiek proto, minčių išgalasto,
Byloja iš tavo žvaigždingų skilčių.

Ak, knyga,
Kokia tu kuklutė, kaip dvasią vilioji,
Kaip žodžiai tavieji į smegenis sminga.
Akmens tu skeveldrą prabilt įgalioji...
Ko geidžia krūtinė, ko minčiai vis stinga,
Be išmaldos duodi, kaip meilė tyloji.

Ak, knyga, Žmogaus geras drauge, jausmais visagale,
Kai atveri tavo lakštus kaip žvaigždyną,
Širdy pajunti prometėjišką galią
Ir tartum įžengęs į amžių išdyną,
Lemtingai renkies sau gyvenimo dalią.

Ak, knyga,
Tavy sau kiekvienas suranda, ko ilgis,
Nes tavo gelmynėj: ir džiaugsmas ir skausmas,
Ir nuodėmių smūgiai ir atgailos žvilgsnis,
Ir švintanti laimė ir tai, kas dar skaus mus...
Knyga – tai žmogus, pats savęs išsiilgęs.

1944.II.21.

V i l n i u s

* Rankraštis saugomas LNB RKRS, F47-105, l. 1.